

NOE Å MESSE OM.

Av Tor Glasø

torg@tiscali.no

Lørdag 13. april var på sett og vis en av disse merkedagene i amatørgeologisk forstand. På vel-kjente Driva steinkro ble det avholdt en lenge savnet Midt-Norsk steinmesse. Et slikt initiativ bør slett ikke gå upåaktet hen, selv om det fra arrangør-messig hold nok så litt svart ut.

Det å drive folkeopplysning ved å spre kunnskap og interesse om de geologiske perspektiver, er noe som mange vil si er et forsømt offentlig område. Også steinklubbene sliter med å skape ny og utadrettet aktivitet. Rekrutteringsvansker følger gjerne i død-vannet. Steintreffet i Drivdalen var et lite bidrag til en vitalisering og markedsføring av vårt interesse-område. Paradoksalt, ikke mange steinfolk hadde valgt å legge turen til Oppdalstrakten denne dagen.

Muligens medførte dette noen personlige fordeler. Det var godt om plass mellom bordene og tiden til steinprat rikelig.

Litt om utstillerne.

4 salgsbord med stein var tilgjengelig for publikum inne i kafeteriadelen.

Bak det første kunne man finne de to trivelige og profesjonelle steinaktivistene Lars Jørgensen og Elin Sagvold, den første systemutvikler, den andre geolog, mao. Geosystems in persona. Naturlig nok var jeg nysgjerrig på det tidligere omtalte Lavrion-materialet. Noen håndstykker var utstilt, bl.a. dyp fløyelsgrønn Olivenitt med Azuritt, calsitt pseudo-morf etter ankeritt, og et flott stykke scalenoeder-formet brunskimrende ankeritt. Et vakkert stykke honningfarget calsitt fra Malmberget lå prismessig noe over mitt budsjett. Den gode uunværlighets-følelsen ble dog først vakt av et nydelig håndstykke med apofyllitt rikelig bestrodd med lysbrune Hubeittkrystaller. En 5 cm stor kvartskrystall gav stykket høyde og bevegelse. Ned mot matriks var å finne små grupper av pyrittkrystaller. I bilen hjem lå pent innpakket et stykke kinesisk provins ved min side.

På bordet innom kunne man treffe Harald Tangvik, medlem av Oppdalitten og med betydelige kunnskaper inn mot kjemien (i følge T.W). Han kunne vise fram en del interessante mineraler fra nær-området bl.a. Tinzenitt og den sjeldne blandings-granaten Calderitt (pyralspitt), begge fra Storli-dalen. Flere stykker av høvelig lokal dravitt (turmalin) samt en del utenlandsk materiale var også å se.

Ved neste bord kunne man møte to representanter fra Møre-distriktet. Forhandler her var Kvarsvik fra Averøye og ved hans side Johnny Hals, leder av Molde Steinfoorening. Kvarsvik kunne by på de velkjente fargesterke kyanitt/fuchsitt-stuffene fra

Tusna. Han kunne fortelle at han nå hadde mutingsrettigheter til akkurat denne lokaliteten.

Foruten dette fant vi en del eksemplarer av schørl, en

blå beryll med bra gjennomskinnelighet fra Harstad-området og en del kvarts på hans bord.

På det fjerde forhandlerbordet kunne man få kjøpt gode eksemplarer av aktinolitt i talk fra Oppdal.

Inn i blant disse kunne man i gode øyeblikk treffe på selveste redaktøren, kalenderutgiver og micro-mountformatets frontkjemper Tor Witsø. I bakkant våket den reinkarnerte skjærper, selveste Rise(n) mao innehaveren, og innehaversken selvsagt.

Emil i (Lønne)berget.

En steinmesse handler naturlig nok ikke bare om overdragelse av eierskap til ulike mineraler. I stor grad handler det også om å utvide sine kunnskaper samt sine nettverk. I det hele dreier det seg om trivsel, hvor det kan være rom for mange perspektiver. Mine fem timer fortonet seg dermed alt for kort, men innholdsrike var de.

Dette med folkeopplysning er vel verdt en omtanke.

Borte ved Geosystems-bordet befant seg et eldre stillferdig par. Slik framsto de ved første øyekast, men det skulle vise seg at de hadde "Nått på gång". Mannen var ingen ringere enn Emil Gregori, medlem av det eksklusive Långban-selskapet og en av broderfolkets dynamiske eldsjåler. Han kunne berette om Borlenge geologiske forening, og museet de ved hjelp av kommunal satsning hadde bygd opp for byens befolkning. Falun kommune støttet opp med kr 230 000 i årlige driftsmidler og hadde også innvilget nær innpå to mill. til tilrette-legging av en steinpark. Museet satset på å nå ut til alle alderslag, ulike kunnskapssjikt, med en mål-setting om stadig utvikling og forandring av utstillingene (jmf. utstillingen på vitenskapsmuseet i Tr.h som er like stabil som selveste urfjellet, og nesten av prekambrisk alder), og det meste av aktiviteten skulle være gratis. Et utstrakt samarbeid opp mot skolene var naturlig del av dette, samt samarbeidet opp mot ulike fagmiljøer. Slik talte en "pensjonerad eldsjål" med tydelig vitalitet. Gode holdninger var blitt omsatt til praksis, mao de hadde "nått på gång". Jeg fant det egentlig ikke så urimelig at svenskene var gjester hos akkurat Lars og Elin. De hadde et fellestrekk, nemlig evnen og holdningen til å dele og til å tilby sine kunnskaper, samt ikke minst å tilby kontakt. Jeg ser med glede fram til neste steinmesse i vår region, men nå skal jeg tilbake til håndstykket med Hubeitt. Hva kunne det være disse små dyprune, flakete, gjennomskinnelige krystallaggregatene som ikke var anmerket? Ja, og så kunne man jo drømme om en tur til Lavrion.